

ZLATIJA RADOVANOVIĆ, rođena 07.04.1950. godine u Bosuti kod Arandjelovca. Završila je Gimnaziju u Arandjelovcu, pa Višu pedagošku školu u Beogradu. Kao nastavnik srpskohrvatskog (srpskog) jezika radila je u nekadašnjoj Republici BiH (Podnovlje, Tuholj, Kladanj). Zatim u Sremčici i Železniku kod Beograda, i u Malom Crniću. Sada je u penziji. Živi i piše u Batuši, opština Malo Crniće.

Svoj književni rad počela je 1970. godine, objavljivanjem pesama u književnoj periodici. Osim pesama piše i eseje – osvrte.

Do sada je objavila knjige: “Svetlost tihog tkanja” (Beograd, “Rad”, 1988), “Između obala svetlosti” (Niš, Književna zajednica “Veljko Vidaković” 2003), “Tkalje” zajedno sa Brankom Maksimović i Radoslavkom Radom Pejić (Podružnica UKS za Braničevski okrug i Biblioteka “Srboljub Mitić” - Malo Crniće 2010).

Zastupljena je u nekoliko zbornika i antologija.

Član je udruženja književnika od 2004. godine.

PRIZIV

Vinimo se, ptico moja umilna,
glasom uznesenim
do visova astralnih.
Što smo ih u osami,
u ledenoj oskudici dana,
snevanjem slatkim
izmaštali, omamljeni.
Pesma naša, daha grlenog,
nadam osnažena,
priziva ljubav,
dobrotu i lepotu probuđenu.

08.02.2013, u Batuši

DUŠA

Duša – krst
utisnuta je u linije dlana,
one ruke
kojom istačeš reči.
Da premostiš obale,
razmeđe
senke posuvraćene
od svetlosti obilate.

05.11,2013. u Batuši

SAKUPLJAČ REČI

Sakupljač reči
traži onu pravu,
čtetvorolisnu.

Što jezdi lekovita
na svim stranama sveta,
rimujući se sa ljubavlju.

I vodama blagodatnim
(kao vinom pričesnim)
kapijama celovnim.

Na Sv. Nikolu, 19.12.2013. u Batuši